

Vers a legyek vezéréhez

Nem vagy magyar ember fia,
te züllött kis csizmadia.
Rágalmazó, alattomos
vénasszony vagy, ki az ármány
sárgaszínű vizében mos.

Ki lehetett édesanyád?
Bár őt szegényt ne érje vád,
nem ő hitványságod oka
- önmagadtól lettél te a
legyek taknyos tábornoka.

Orvul támadsz és a sövény
alján lapulsz, mint a görény?
- Ember vagy te is, mondhatom!
Ártánykutya ne vicsorogj:
az ostort már suhogtatom.

És még te vágyol a jussra,
fel a magyar Parnasszusra?
Hiszen ott nem nő laboda!
- Budapestről gyalogszerrel

számár nem jutott még oda.

Mégis, ha mész, ne menj gyalog.

Én egy jó tanácsot adok:

ott, ahol a csatorna foly,

ülj fel a Pegazusodra, a

békára és úgy lovagolj.

Magyar Út, 1941. május 29

*

Pé ördögök között

Pé az én jó ismerősöm
azon az elromlott őszön
mikor az ördögök jöttek,
(nem hogy köpött volna egyet!)
hanem ő is közéjük állt,
s félig ő is ördöggé vált.
Azaz kötelezte a múlt,
s egy kisebb ördög belebújt.
Nem nagyobb, félmaroknyi se,
nehogy meglássák. Senkise.
S a kis ördög ott működött
benn csak a nyelvtöve mögött,
s az első napokban máris.
S furcsa neve volt: Tovariss.

Simán kezdte csak először,
hogymé Pé-t vesse a remény föl.
Úgy rendezte agyafúrtan,
hogymé úgy lássák a falukban
Pé-t, mint elhivatott vezért,
országért, földért, emberért.
Adott neki nagy hatalmat,
hahymé a vad titkokról hallgat.
Lóra ültette, vitette,
s hogymé nagy csillag - elhitette.
Rendelt neki forintokat,
mindig többet, sokat, sokat.

Kedves hívének nevezte,
s díszített dombra vezette,
hogy a díszből mit se lásson,
mégis nagyokat kiáltson.

És Pé nagyokat kiáltott,
arról, amit ő se látott,
olyanról, mit ő se tudott:
azt, mit a kis ördög súgott.
S ha nem hitte mégse a nép,
behunyta Pé a két szemét;
mímelte, hogy semmit se lát,
se a börtönt, se a halált;
nevezte azokat oknak,
forradalmi állapotnak.
S akit világgá kergettek,
ő mondta rá, hogy eretnek.
Mindenkire általában,
ki e legyőzött hazában
nem az ördögökkel tartott,
ő emelte rá a kardot.
Képzelte, hogy a kor hőse,
s hogy ő lesz e kornak őse.

S hogyha buzgalmában lanyhult,
a kis ördög beljebb elbújt
a szívében, s riogatta,
s néha esni-formán hagyta.
Esett Pé és úgy megrémült,
hogy a feje belevénült.
Nehéz a hír odahagyni,
ős és hős akart maradni.
Sajnálta hagyni a sokat
és a fényes forintokat.
Kinek jó az ördög kútja,
nincs már annak visszaútja.
Bérelt a lelkiismeret
s a bérló röhög és vezet.
Nincs ott lélek s emlékezet,
aki önmagába szeret.

Pé ezért néha dörögött,
s űzte volna az ördögöt.
De az most már fenyegette,
s nyelvét erős láncra tette;
fogta hiú emberünket,

hogy jaj annak, kit ő büntet.
S ha Pé lázadozni próbált,
az ördög kötelet lóbált,
s csőrös, nagy tüzes fogókat,
csipkedni a lázadókat.
Végül mutatott egy házat:
abba viszik, aki lázad;
s bélyeg az és nagy gyalázat.
Jobb hát a szolgálázat.
Ezek a világos érvek
legyőzték Pé-t népvézérnek.
Fogta magát, visszadöbbsent,
s pár forint, ím, újra csörrent.

S mint korhős, ki el nem veszhet,
lassacskán hasat eresztett.
Sorsa: ördöge kezében,
mint a betegség a vérben.
nyelve finom láncra verve,
nagy bizalma vízbe ejtve;
gyöngeségeit megsejtve,
félretétetett selejtbe.
Leballagtatták a dombról,
kivonták a forgalomból.
Hűséges még, de a régi
bizalmat már el nem éri.
Mit tegyen hát ismerősünk,
ír, hogy szebb legyen az őszünk.

De van aki ma úgy véli:
az ördög még ösztökéli.
S ennek Pé barátunk örül:
mosoly egész köröskörül.
S szól néha a papok ellen,
néha parasztot kap mellen,
néha az országra ordít,
s ahol kint lát, hátat fordít.
Szeret mélnézni afölött,
hogyan az ördögök között,
mint jó torkon a jó borok,
olyan bizalmasan forog.
S a csöpp ördög így látva őt,
mér neki parnasszi mezőt.
Az ma úgyis oly sivatag,
aki jól lát, ott az is vak.
Pé ott bármit elgondolhat:

vén macska, hát dorombolhat.

1952

*

A kritikus

Igen, te nem a mű szépségét nézed,
kisember, nem azt, amitől
nagygyá lesz a költészet,
és nagy volt már eleitől
fogva és az marad mindvégig,
akárhogy is rugdosol ellene, kis vak,
számnélküli nulla, kit csak a párt éltet
s fizet, hogy üvölts... de,
nem az égig, csipás, csak legfeljebb
oda, hova a varjú fészkel - a fa tetejéig.

1960

Sinka István

Szép értelme földi dolgainknak

Százhusz bújdosó ének

Sinka István ismeretlen verseit összegyűjtötte,
válogatta, szerkesztette és az utószót írta:
Medvigy Endre

Lektorálta: Döbrentei Kornél
© Sinka István örökösei

A Szeghalmi Péter András Gimnázium
és a Vésztői Önkormányzat
kiadása, 1997.

<http://mek.niif.hu/02800/02873/02873.htm#89>

